

La tribuna

Lluís Maria de Puig: un amic català a Europa

El socialista gironí va ser un gran defensor d'Andorra a Europa

JAUME
Bartumeu

Dijous passat ens arriba-va la notícia de la defunció sobtada del nostre amic **Lluís Maria de Puig**, historiador, socialista català que va representar molts anys les terres gironines al parlament de Madrid.

Primer com a diputat al Congrés, del 1979 al 2004, i després com a senador del 2004 al 2011.

Les casualitats de la vida han fet que divendres passat, el mateix dia que, al matí, havíem de ser al Castell de Foix, al Penedès, per participar a una taula rodona de la Fundació Catalunya-Europa, junt amb els amics i companys **Maria Badia** i **Antoni Castells**, vam haver d'anar a Girona al funeral de **Lluís Maria de Puig**.

A un quart de tres de la tarda mentre enfilava l'autopista de Tarragona cap a Girona pensava en la forta relació que m'unia a **Lluís Maria de Puig**, d'ençà l'any 1994. Recordava la seva acció política, de ferm i decidit compromís amb la construcció europea, que havia desenvolupat al Consell d'Europa, com a president de la Comissió, presidint el grup socialista i finalment presidint-ne l'Assemblea Parlamentària.

El funeral, a l'Església de Santa Susanna del Mercadal de Girona, va ser impressionant, per la gernació ciutadana que omplia el temple i la plaça. I també fou molt emotiu pels parlaments que vàrem escoltar.

Primer la seva filla, després l'**Isidre Molas** i l'historiador **Jaume Sobrequés**. **Isidre Molas**, el seu company de Convergència Socialista, de la fundació del PSC i, també, de Nou Cicle, el corrent catalanista del PSC, va recordar la llarga i fructífera trajectòria de **Lluís Maria de Puig** al servei de la democràcia i el socialisme. Una vida política que tenia un horitzó molt clar: Catalunya i Europa. També va parlar un responsable de la Fundació Ernest Lluch, que en **Lluís Maria** presidia.

En acabar la cerimònia, a la plaça, vaig parlar amb **Isidre Molas**, que avui dijous serà a Andorra per a participar en un acte de celebració dels vint anys de la Constitució andorrana. No ens esperàvem pas haver-nos de trobar una setmana abans, a Girona, en unes circumstàncies tan tristes.

Amb **Joaquim Nadal**, **Marina Geli**, **Albert Batlle** i tants i tants altres companyes i companys que ens aplegàvem cada estiu, a finals d'agost, a la casa de **Lluís Maria de Puig** a Vilopriu érem el divendres a Girona, encara atordits per la mort d'un amic entranyable. També hi era **José Montilla**, l'expresident de la Generalitat, i tants i tants dirigents socialistes.

Aquests dies hem pogut llegir diversos articles de record i homenatge a **Lluís Maria de Puig**. **Joaquim Nadal** ho escrivia a *El País* del divendres passat, 14 de desembre: «Hem perdut a un amic, un activista de la profunditat de la idea d'Europa».

Des d'Andorra m'adhereixo a aquest comentari.

Ho faig recordant i agraint les nombroses ocasions en les quals **Lluís Maria de Puig** va demostrar que era un bon amic nostre però també, més enllà de la ideologia que compartíem, un bon amic d'Andorra.

Perquè el nostre amic s'estimava el nostre país. Ens ho havia demostrat a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa

Cada vegada que li havíem demanat un cop de mà, una trucada telefònica que ens ajudés a acabar d'obrir la porta d'un despatx, on es decidien afers d'interès per Andorra, **Lluís Maria de Puig** agafava el telèfon i es convertia en un magnífic ambaixador dels socialdemòcrates andorrans.

Perquè el nostre amic s'estimava el nostre país. Ens ho havia demostrat a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, quan fou ponent de l'informe sobre Andorra, l'any 1990. Sempre va saber destriar el gra de la palla i no va cedir mai a la fàcil crítica d'una situació política preconstitucional.

Precisament avui que celebrem els vint anys del tancament de l'acord de la taula tripartita entre els Coprínceps i el Consell General que va permetre l'aprovació de la Constitució, és de justícia recordar que foren els informes de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, en els quals **Lluís Maria de Puig** hi tingué una intervenció cabdal i positi-

va, que van empènyer i fer avançar l'evolució d'Andorra cap a una constitució moderna i homologable en l'entorn europeu.

TINC A UNA de les parets de la meua Oficina Parlamentària una fotografia de l'any 1994 que ens varen fer a Estrasburg, a la seu del Consell d'Europa. En el despatx de l'aleshores president de l'Assemblea Parlamentària, l'amic **Miguel Ángel Martínez**, conversàvem amb **Josep Dallerès**, síndic en aquells moments, i **Lluís Maria de Puig**, uns mesos abans que Andorra fos admesa, el 10 de novembre del 1994, al Consell d'Europa.

Lluís Maria de Puig fou un dels més grans valedors de la candidatura andorrana.

Sempre recordaré també com ens va acollir a Estrasburg, l'any 1995, quan vam arribar-hi formant part de la primera delegació nacional andorrana a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, amb **Fran-**

cesc Cerqueda, el malaguanyat amic **Jordi Torres** i **Antoni Cerqueda**.

En l'edició de diumenge passat d'*El Punt Avui*, **Manuel Cuyàs** feia un retrat personal del que havia vist a Estrasburg el gener del 2002, quan **Lluís Maria de Puig** havia estat nomenat president de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa:

«En **de Puig** semblava l'amo del Consell d'Europa, i per mi que ho era. És cosa sabuda que en tot organisme, com en tota collectivitat, sempre hi ha algú que despunta més que els altres per la seva disponibilitat i entrega, i que sobre aquest algú tots els altres hi fan descansar moltes responsabilitats. Allà dins del Consell d'Europa els representants de tots els països semblava que pensessin 'això ens ho solucionarà en de **Puig**' i que deguessin a aquest pensament la tranquil·litat personal i política».

Em sembla, sincerament, un molt bon retrat del que feia i del que era **Lluís Maria de Puig** a Europa.

TAMBÉ era un gran conversador. Tant en els nostres periòdics sopars amb el grup socialista, que ell va presidir, com quan ens aplegàvem al nostra cau a Estrasburg, el *Winstub* Le Pont Corbeau, on, les setmanes que érem a Estrasburg, hi teníem parada i fonda, vam mantenir grans tertúlies.

Aquest estiu passat no vàrem fer la trobada anyal de Nou Cicle a la seva casa de Vilopriu, a l'Empordà.

Estava cansat i, també m'ho va dir, una mica decebut per l'evolució de la situació política a Catalunya.

Però malgrat cansaments i decepcions no va pas baixar els braços.

Fa poques setmanes va publicar a *El Guaita* un article molt interessant en el qual es preguntava sobre la viabilitat de nous estats a Europa.

Hi defensava, des de la seva posició socialista i catalanista, la necessitat de «ser prudents i rigorosos» en un procés que al seu entendre «... exigeix molta feina, d'anys, en múltiples direccions que no ha començat si més no».

El trobarem a faltar. ≡
President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata